

Dato: 30. maj 2008
Kontor: Indfødsretskontoret
J. nr.: 2008/300-50
Sagsbeh.: NFI

Besvarelse af spørgsmål nr. 2 vedrørende forslag til folketingsbeslutning om ændring af reglerne om dobbelt statsborgerskab stillet af Jørgen Poulsen (NY) til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration den 22. maj 2008.

Spørgsmål:

"Ministeren bedes redegøre for de retssikkerhedsmæssige aspekter for personer med dobbelt statsborgerskab i forbindelse med udvisninger, herunder om der efter ministerens vurdering er en risiko for en "faktisk" statsløshed for den pågældende."

Svar:

Jeg vil gerne understrege, at danske statsborgere ikke kan udvises, uanset pågældende tillige er i besiddelse af et andet statsborgerskab. Udlændingelovens bestemmelser, herunder om udvisning gælder således alene for udlændinge.

Det følger af indfødsretslovens § 8A, at den, der i forbindelse med sin erhvervelse af dansk indfødsret har udvist svigagtigt forhold, herunder ved forsætligt at afgive urigtige eller vildledende oplysninger eller fortie relevante oplysninger, ved dom kan fratages indfødsretten, hvis det udviste forhold har været bestemmende for erhvervelsen.

Har en person erhvervet dansk indfødsret ved fødslen, foreligger der ikke svig. Det er derfor ikke muligt at fratage pågældendes indfødsret efter indfødsretslovens § 8 A, idet pågældende har erhvervet indfødsretten på baggrund af én eller begge forældres statsborgerskab.

Bestemmelsen kan anvendes, uanset om den person, der fratages indfødsret, derved bliver statsløs.

Efter indfødsretslovens § 8B kan der ske frakendelse af indfødsret ved dom, hvis en person er dømt for overtrædelse af en eller flere bestemmelser i straffelovens kapitel 12 (forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed) eller 13 (forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder m.v.).

Til forskel fra § 8A kan bestemmelsen kun anvendes, hvis den person, der frakendes indfødsret, ikke derved bliver statsløs. Bestemmelsen er således begrænset til at vedrøre personer, der har dobbelt statsborgerskab.

Indfødsretslovens §§ 8A og 8B er fakultative, og det er derfor forudsat, at domstolene ved vurderingen af, om en person skal frakendes sin indfødsret, foretager en proportionalitetsvurdering, herunder af forholdets grovhed sammenholdt med den betydning, frakendelsen vil medføre for den enkelte.

Den betydning, frakendelse af dansk indfødsret har for en person, beror således på en konkret vurdering af den pågældendes forhold. Ved denne vurdering bør der navnlig lægges vægt på personens tilknytning her til landet og til udlandet, herunder det eller de lande, den pågældende tillige er statsborger i.

Der kan i den forbindelse bl.a. lægges vægt på varigheden og karakteren af en persons ophold i Danmark og i udlandet, familiemæssige forhold, sprogkundskaber m.v.

Vurderingen af, om en person skal have frakendt sin danske indfødsret, minder således meget om den proportionalitetsafvejning, der skal foretages i forbindelse med spørgsmål om inddragelse af opholdstilladelse og udvisning af udlændinge, jf. udlændingelovens § 26.

Frakendes en person sin danske indfødsret i medfør af indfødsretslovens §§ 8 A og 8 B, vil den pågældende ikke længere have noget opholdsgrundlag i Danmark. Hvis den pågældende ikke opnår opholdstilladelse på andet grundlag, vil han eller hun derfor skulle udrejse af landet, og der vil på baggrund heraf blive truffet afgørelse om udvisning af den pågældende af Danmark.

Det bemærkes hertil, at det følger af udlændingelovens § 31, stk. 1, at en udlænding ikke må udvises til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at bliver underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land.